

LORDİST
KORİDOR

eldra
yayınları

SONDAN BİR ÖNCE

Derin nefesler almaya çalışıyordu. Karanlık, bir duman misali giderek ciğerlerine işliyordu. Boğuluyordu. Ciğerleri sanki içinde bir kum fırtınası kopuyormuş gibi hırıltılı nefesler almasına sebep oluyor, boğazını sürekli öksürme isteğiyle zorluyordu. Karnında tanıdık hisler uyanırken kulaklarında bir ses yankılanıyordu.

Çığlık.

Kime veya neye ait olduğunu bilmiyordu. Duyduğu tek şey, çığlıktı. Öyle bir tondaydı ki insanın içini geren, ölümün bütün tınlarını bedenine işleyen bir yankı taşıyordu.

Işıklar yoktu.

Zifiri karanlıkta gözlerini zorlasa da irislerine yol gösterecek tek bir ışık izi dahi yoktu.

Yerde yüzüstü yatarken bedeninin her bir zerresi sızım sızım sızılıyordu; acının en yoğun olduğu yer ise sol bacağına diz kapağı üstüydü. Sıcaklığın yayıldığı acının merkezine doğru elini uzattığında, parmaklarına yapışkan ve ılık bir sıvı temas etti.

Kan.

Yakıcı bir hisle irkilip ayağa kalkmaya çalıştığında, karanlığın içinden yükselen çılgınlıklar kulaklarına daha da yakından ulaşıyordu. Bedenindeki güç, sanki görünmez bir tılsım tarafından emiliyormuşçasına tükeniyor; ruhu na ağır bir uyku çöküyordu. Dünyası gitgide kararmaya başladı. Göz kapaklarının kapandığını hissettiğinde, bedeni uykunun tatlı rüzgârına kapılmadan önce zihninde yalnızca üç kelime belirdi:

IŞIKLARI AÇMAYI UNUTMA!

BASLANGIC

Özgür odasında çantasını hazırlamaya koyulurken, kardeşi Tan önceki akşamdan çantasını çoktan hazırlamıştı. Şimdi ise yüksek sesle müzik dinliyor, bir yandan da duş alıyordu. Özgür, diğerleri gelip onları almadan önce duş alacak zamanı kazanabilmek için elinden geldiğince hızlı bir şekilde çantasını yerleştirmeye çalışıyordu. Sonuçta bir hafta boyunca tatilde olacaklardı ve o, tatilin ilk gününde gittikleri yerde duş almak istemiyordu.

Kutay bir saat önce aramıştı Özgür'ü. Her şeyi hazırladığını ve babasının beyaz Carevella minibüsünü alarak herkesi tek tek toplamaya başlayacağını, ardından yola çıkacaklarını haber vermişti. Özgür tahmini olarak son

yarım saatleri kaldığını biliyordu ve elinden geleni yapıyordu.

Hazırlıklarını son sürat tamamlarken banyonun kapısının açılıp örtüldüğünü ve müzik sesinin kesildiğini duydu. Kardeşi duştan çıkmıştı anlaşılan. Giyinmek için odasına yöneldiğini, ıslak ayaklarının ahşap parke zeminde çıkardığı sestten anlaması uzun sürmedi. O yapışkan ve ıslak sesi nerede duysa hemen tanırdı. Özgür, üzerindeki pijamaları ivedilikle çıkarıp kirli sepetine atmak için yatağın üzerine bıraktı, ardından askılıktan bornozunu alıp üzerine geçirdi. Pijamalarını da alıp odasından ayrılırken kendini bir çırpıda buhardan göz gözü görmeyen banyonun sisli ortamına attı. Kardeşinin nasıl bir banyo yapma anlayışına sahip olduğunu bilmiyordu lakin kullandığı aloeveralı şampuanının kokusu buharla beraber tüm banyoyu fethetmişti.

Tan, Özgür'ün duşa girdiğini örtülen banyo kapı sesinden anladığında üzerindeki bornozunu çoktan çıkarıp, çıplak bir şekilde dolabına yönelmişti. Çekmecesini açıp eline ilk aldığı boxer'ı giydikten sonra dolabının kapaklı bölümüne yönelip dün gecedен belirlediği lacivert dar pantolonla beyaz gömleğini üzerine geçirdi. Fazla vakit kaybetmeden aynanın karşısına oturarak fön makinesi ile saçlarını kurutmaya başladı.

Yaklaşık bir haftadır bunun planını yaptıklarını söylemişti Özgür. Tan, plana en son dâhil olanlardandı. Tıpkı Özgür'ün sınıf arkadaşları Ekin, Çağla ve Uzay'ın kuzeni Hera gibi. Tan, içinde kıpırdayan kelebekleri görmezden gelmeye çalışarak dağınık siyah saçlarını kumral tenine uyumlu olacak şekilde kalıba sokmaya devam etti.

Özgür gibi bronz tenli olmayı ne kadar istese de Çağla bir keresinde, “Kumral ten, bronz tenden bir tık daha ilgi çekiyor,” demişti. *Haklı olabilir,* diye düşünmeden edemiyordu.

Aslında ne zaman aklına bir şey gelse zihin perdesine ilk yansıyan kişi hep Çağla oluyordu. Tan onu her gördüğünde içindeki titreşen elektrik akımlarını bir türlü nötr duruma getiremiyor, konuşurken kekeleyişinin önüne geçemiyordu. Belki birçok kişi ona bir şeyler hissettiğini söyleyebilir ya da düşünebilirdi. Lakin Tan, bunun bir aşk duygusu olmadığını biliyordu. Daha çok onun “fan”ı olmuştu. Bir idol olarak benimsiyordu. Dudaklarından dökülen her bir kelimeyi harf harf eliyor ve akıl süzgecinden geçiriyordu. Bu zamana kadar birçok konuda onun fikrine başvurursa da abartmamaya özen gösteriyordu.

Sonuçta kimse kusursuz değildi, değil mi?

Özgür kendini duştan dışarı attığında koşar adım odasına yöneldi. Kardeşinin odasından parfüm sesleri geliyordu. Anlaşılan çoktan hazırды. Özgür de aynı şekilde hazır olmalıydı. Odasına âdeta hücum edercesine girdiğinde ağzı açık olan çantasını sıkıca kapattı ve yarım yamalak kurulandıktan sonra bornozu askılığına asarak dolabına yöneldi. Gözüne ilk kestirdiği beyaz kaprisini ve su mavisini rengindeki tişörtünü hızlı bir şekilde giydikten sonra saçlarının kısısalığını fırsat bilerek kurutmaya bile zahmet etmedi. Saçlarını bir hafta önce üç numaraya vurmuştu. Saçlarının çok uzadığını düşünüp yaz aylarında sürekli kestirmekle uğraşmak istemediği için böyle bir karar almıştı.

“Özgür, geldiler!”

Özgür, kardeşinin seslenişi üzerine koşarak camdan dışarı baktığında, parlak güneş ışıklarının altında beyaz minibüsü gördü. Kutay aracın şoför koltuğundan inerek cebinden çıkardığı sigarayı yaktı ve derin bir nefes alırken, sağ eliyle omuzlarına gelen sarı saçlarını yüzünden çekerek kulaklarının arkasına sıkıştırmaya çalıştı. Kutay dışında araçtan kimse inmeyince Özgür acele etmesi gerektiğini anladı. Burada çok fazla durmayacaklardı.

“Özgür, neyi bekliyorsun?”

Tan, sırtında çantasıyla hışımla kapıyı açtığında, Özgür korkuyla birkaç adım geri attı. Ancak ayağı yerde duran ayakkabılarına takılınca sırtüstü yere kapaklandı. Bedenine yayılan ani sızıyı görmezden gelmeye çalışarak doğruldu, ardından bir çift çorap giydi ve takıldığı ayakkabılarını ayağına geçirdi.

“Hazırım! Sen önden in, geliyorum ben de.”

Özgür, kardeşi Tan’a yaşadığı acının hesabını soracağını ima edencesine başını salladı. Telefonunu ve powerbank’ini cebine yerleştirip çantasını sırtladıktan sonra son kez darmadağınık bıraktığı odasına dönüp baktı. Tan ise aldırış etmeden ağır adımlarla evin kapısına yöneldi. Özgür hâlâ odasına bakıyordu.

Bir hafta.

Bir hafta sonra geri dönecek, bu dağınıklığın içinde yaşamını sürdürmeye devam edecekti.

Çantasını sırtına takar takmaz evden fırladı, apartman merdivenlerinden uçarcasına inmeye başladı. Dış kapıya vardığında içindeki heyecan fırtınalarına engel olamadı. Bedenine yayılan adrenalin her zerresini uyuşturuyor, karnında binlerce kelebek varmış gibi hissettiriyordu.

Daha fazla bekletmek istemedi diğerlerini. Fazlasıyla geç kaldıklarını düşünüyordu zaten. Bu sebeple dış kapıyı açıp kendini sıcak haziran havasına bıraktığında, karşısındaki aracın açık olan şoför koltuğundaki Kutay'ı gördü gözleri. Kutay onu henüz görmemişti çünkü ayağına bulaşan çamurları arabaya binmeden temizleme derdindeydi.

“Lan bir bu eksikti!”

Özgür kahkaha atarak Kutay'a doğru yaklaştığında, Kutay ayağındaki çamurları unutup Özgür'e sıkıca sarılarak selam verdi.

“N'aber adamım?”

“Ben iyiyim de sen sinirden çıldırmak üzere gibiydin?”

Kutay, Özgür'ün kurduğu cümleyi duymazdan gelecek elini omzuna koydu ve sıktı. Gözlerinin içinde bir huzursuzluk vardı. Muhtemelen bir haftalık tatile babasının arabasıyla gideceği içindi ama Özgür bu durumu umursamadı bile. Sonuçta bu dert onun değil, Kutay'ın derdiydi.

“Hadi, arabaya geç de gidelim artık.”

Özgür göz kırparak aracın diğer tarafına dolandı ve açık sürgülü kapıdan içeriye attı kendini. En arka üçlü koltukta Uzay ve Hera oturuyordu. Onun bir önündeki ikili koltuğa Ekin ve Çağla kurulmuştu. En öndeki ikili koltuk ise iki kardeşe, yani Özgür ve Tan'a kalmıştı. Tan çoktan cam kenarına geçerek önceliğini kapmış ve abisine pis pis sırtıyordu. Özgür sıradan bir zamanda olsa bunun için onunla kavga edebilirdi ancak yapmadı. Bunun olmasını istemiyordu. Kardeşi ve arkadaşlarıyla

geçireceği güzel bir hafta olsun istiyordu. Bu yüzden sesini bile çıkarmadı. Herkese ufaktan selam vererek yerine geçti ve kapıyı kapatarak Kutay'ın binmesini bekledi.

“Herkes kemerlerini taktı mı?”

Kutay arabayı çalıştırmadan önce ön koltukta oturan Bikem'in sesi arabayı doldurdu. Herkesten emniyet kemerinin o meşhur “klik” sesi yükseldiğinde Kutay kontağı çevirdi ve dikiz aynasından Özgür ile göz göze geldi.

“Yolculuk başlasın!”

İçeriyi sevinç nidaları doldururken, araç var gücüyle ileriye fırladı. Özgür, içinde büyüyen endişeyle sebep-sizce tedirgin olsa da bu yolculuğun onlara iyi geleceğini düşünüyordu.

Gelecek miydi sahi?